

מצמרד

'גילוי אליהו', הזירה הבין תחומית

גילוי אליהו, הצגתה של רות קנר בהפ-קת הזירה הבין תחומית מירושלים, שזכתה בפרס הראשון בפסטיבל עכו האחרון, היא ללא ספק היצירה הבשלה ביותר של היוצרת המרתקת הזו, שמתמידה בדרכה החוץ ממסדית ובפיתוח שפתה התיאטרלית הייחודית. קנר השתמשה בסיפור של ס. יזהר על יחידת חיילים המהפשים את הפרס האבוד בלב שדה הקרב של הגדה המערבית של תעלת סואץ, כדי לגעת מחדש בטרומה של מלחמת יום הכיפורים, ודרכה – באמת המבלת של החוויה המלחמתית באשר היא. בדידות, רעות, פחד וגם ויכוחים פוליטיים מתערבבים כאן בפרקי חיים שנעים בין השבלוני לאימתני.

קנר משתמשת להפליא בסגנון עבודתה, המתבסס על תיאטרון-סיפור, שבו כל המציאות הבדיונית נוצרת באמצעות עבודה פיזית וקולית מדויקת של השחקנים, כדי לתרגם את חווית שדה הקרב למציאות הבימתית. גם המוסיקה של אורי דרומר, הנוכח על הבמה לאורך המופע, ממלאת תפקיד חשוב ביצירת האפקט המצטבר.

בצוות השחקנים הצעיר והמוכשר בולטת בעיקר טלי קרק, בדמות המספר. קרק, שכבר הרשימה בעבודתה הקודמת של קנר, 'איימוס', מפליאה לחוש את כוחה של השפה, בזמן שהיא מתרגמת ללא הפסק מילים ומחשבות לאיכויות פיזיות-נפשיות מדויקות. אך כולם פה מגלים רגעים מרתקים של משחק אמיתי ומעודן, שיודע להפוך את החושניות של הטקסט לחוויה מינדית.

התוצאה היא הצגה רבת דמיון ומצמררת שהופכת למסע הזוי, דחוס ונוגע ללב לעבר איזו אמת חמקמקה שמסתתרת בין הגופות המתות לבין האנשים שעוד חיים בשדה הקרב. מעין 'אפוקליפסה עכשווית' בגרסה ישראלית, שנוצרת באמצעים מינימליים באמצעות שילוב מושלם של טקסט יפהפה, משחק כן ומחויב ובימוי קצבי, שניבנה בהדרגתיות לעבר שיא מרשים.

הצגה כואבת, מרתקת ולצערנו, רלוונטית להדהים.